

Να νοσταλγείς τον τόπο σου, ζώντας στον τόπο σου, τίποτε δεν είναι πιο πικρό

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Σήμερα η νοσταλγία έγινε θλίψη ανείπωτη, θρηνωδία ασίγαστη για τον ξεπεσμό της Πατρίδας μας.

Παραπέμπω, εν πρώτοις, σ' ένα έξοχο κείμενο του τροπαιούχου Νομπελίστα μας ποιητή Γιώργου Σεφέρη. Έλεγε το 1936: «Όσο προχωρεί ο καιρός και τα γεγονότα, ζω ολοένα με το εντονότερο συναίσθημα, πώς δεν είμαστε στην Ελλάδα, πώς αυτό το κατασκεύασμα, που τόσο σπουδαίοι και ποικίλοι απεικονίζουν καθημερινά, δεν είναι ο τόπος μας, αλλά ένας εφιάλτης με ελάχιστα φωτεινά διαλείμματα, γεμάτα με μία πολύ βαριά νοσταλγία. Να νοσταλγείς τον τόπο σου, ζώντας στον τόπο σου, τίποτε δεν είναι πιο πικρό». Κι αν αυτά λέγονται λίγο πριν από το ένδοξο '40, όπου οι Έλληνες

μπορούσαν ακόμη να «μεθύσουν» από το «αθάνατο κρασί του Εικοσιένα», τι να πούμε για το σήμερα;

Σήμερα η νοσταλγία έγινε θλίψη ανείπωτη, θρηνωδία ασίγαστη για τον ξεπεσμό της Πατρίδας μας.

Όμως «το πιο πυκνό σκοτάδι, είναι λίγο πριν ξημερώσει ο Θεός», έλεγε ο Κολοκοτρώνης. Το Γένος μας και άλλες φορές σταυρώθηκε, αλλά «ιδού ζώμεν». Όταν έπεσε η βασιλεύουσα Πόλη, «η χαρά και ελπίδα των Ελλήνων», ο λαός μας δεν ζητεί παρηγοριά από την Θεομάνα μας, την Παναγία, αλλά σπεύδει και την παρηγορεί, ρίχνοντας συγχρόνως και τον σπόρο της ανάστασης του Γένους. «Σώπασε κυρά-Δέσποινα και μην πολυδακρύξεις, πάλι με χρόνους με καιρούς πάλι δικά σου θα 'ναι».

Και σήμερα αυτό πρέπει να κάνουμε, για να ξεπεράσουμε την στενωπό της κρίσης, να στραφούμε πίσω. «Όλα τα έθνη για να προοδεύσουν πρέπει να βαδίσουν εμπρός, πλην του ελληνικού που πρέπει να στραφεί πίσω», έλεγε ο αθηναιογράφος Δημήτρης Καμπούρογλου (1852-1942).

Πόλεμοι, αστυφιλία, φτώχεια, μανιώδες κυνήγι του εύκολου και άκοπου πλουτισμού απομάκρυναν τον λαό μας από τα ευλογημένα χωριά μας. Συνωστιζόμαστε στις τσιμεντουπόλεις, τις απρόσωπες και απάνθρωπες, γεγονός με τραγικές συνέπειες στο ήθος και τον χαρακτήρα μας. Μακριά από την φύση, την γη, το «λίαν καλό» έργο του Δημιουργού, θαμπωθήκαμε από τα πρόσκαιρα και μηδαμινά έργα των χειρών μας, τις πολύχρωμες βιτρίνες και ξεχάσαμε τον Κτίστη, πέσαμε σε απιστία. Μα «οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού». Κλείσαμε, κλειδώσαμε και τα παιδιά μας στα πανέμορφα παιδικά δωμάτιά τους, στερώντας τα από το σημαντικότερο πράγμα για την υγιή ανατροφή τους, το παιχνίδι. («Το σπουδαιότερο πράγμα που κάνει ένα παιδί είναι το παιχνίδι», έλεγε ο Ελύτης). Αντί να ανατρέφουμε αυτούς, που θα πετούν ψηλά και θα αγναντεύουν το πέλαος, φυλακίσαμε τα παιδιά σε «χρυσά κλουβιά».

Τα παιδιά, όμως για να «ανθίσουν», θέλουν γη, χώμα, να απολαύσουν και να χαρούν το ατίμητο δώρο του Θεού, την ελευθερία. Αυτό ισχύει για όλους μας. Ας μην μας διαφεύγει το γεγονός πώς η κατοχή γης – ιδιοκτησίας τονώνει ακόμη ακόμη το εθνικό αίσθημα λόγω προσωπικού γοήτρου και αλληλεγγύης προς την Πατρίδα. Τροφοδοτεί δεσμούς, που κινούν τα ζωτικά νεύρα της ανθρωπίνης υποστάσεως, σε αντίθεση με την «πολυκατοικημένη» συνοίκηση, όπου ανθεί η δυσαρέσκεια, η νευρικότητα, μειώνεται, εν τέλει, και η αγάπη προς την Πατρίδα. Και ακόμη «αυτός που δεν έχει έδαφος κάτω από τα πόδια του, δεν έχει μήτε Θεό, κι όποιοι αρνείται την Πατρίδα του, αρνείται τον Θεό» γράφει ο Ντοστογιέφσκι.

Και αυτό ισχύει περισσότερο για εμάς τους Έλληνες, για τούτο το «ένδοξο καλυβάκι», που μας δώρισε ο Θεός. Η συχνότατη επωδός του Μακρυγιάννη: «πίστη και Πατρίδα μου», ήταν για όλους εκείνους που μας παρέδωσαν αυτό τον τόπο, ως «τζιβαϊρικόν πολυτίμητο» ένα δίδυμο, αλλά αδιαίρετο χρέος ιστορικής υπάρξεως.

Η κρίση, που ταλανίζει τους λαούς μας, είναι απότοκος και της απομάκρυνσής μας από την πατρώα γη. Διασώζει η ελληνική μυθολογία μια βαθιάς έννοιας και λεπτότητας αλληγορία: Τον γιό του Ποσειδώνα και της Γης, τον τρομερό και δυσπολέμητο γίγαντα Ανταίο, που αντλούσε την δύναμή του από την γη. Όσο την πατούσε, ήταν ανίκητος. Τον φόνευσε ο Ηρακλής ανασηκώνοντάς τον από το χώμα. «Πάρτε μαζί σας νερό, το μέλλον θα έχει πολλή ξηρασία», μας προτρέπει ο ποιητής Μ. Κατσαρός. Και αυτό το νερό είναι η παράδοση. Οι νέοι πρέπει να μάθουν, ότι δεν είμαστε χθεσινοί, ότι ερχόμαστε από πολύ μακριά και έχουμε χρέος να πάμε πιο μακριά. Και αυτή η εθνική αυτογνωσία γίνεται με την επιστροφή στο σπίτι, όπου γεννηθήκαμε. «Το σπίτι που γεννήθηκα κι ας το πατούν οι ξένοι στοιχειό είναι και με προσκαλεί ψυχή και με προσμένει», γράφει ωραιότατα ο Παλαμάς. Οι μπαζωμένες πόλεις κουράστηκαν και κούρασαν. Τα «ρόδινα ακρογάλια της Πατρίδας μας», τα άγρια και τα ήμερα του βουνού και του λόγγου. Περιμένουν τους ανθρώπους τους. Ο

άνθρωπος, όταν τα ποτίζει με τον τίμιο ιδρώτα του, τα ημερώνει. Έγραφε με πίκρα ο Φώτης Κόντογλου για «τη ζάλη και την αηδία», που τον έπιανε στις γυάλινες πολιτείες με τους γυάλινους ανθρώπους: «Θαρρώ πώς βρίσκομαι σε καμμιά βρώμικη φυλακή, χάνω το κέφι μου και θέλω γρήγορα να φύγω μακριά, ν' απομείνω με τον εαυτό μου. Συζητήσεις ατελείωτες και μπερδεμένες, δουλειές, επιχειρήσεις, θέατρα, βιβλία, πολιτική αγωνία, αδιαντροπιά, λεφτά, λεφτά... Ο ιδρώτας τρέχει από πάνω μου. Μηχανές λογής-λογής μουγκρίζουνε γύρω μου. Οι άνθρωποι τρέχουνε σαν να 'ναι στο φρενοκομείο. Φεύγω μακριά. Τρέχω, σαν να ξέφυγα από ληστές. Δεν πιστεύω τα μάτια μου πώς βρίσκουμαι μακριά από την κόλαση! Ησυχία! Κάθομαι σε μία πέτρα. Κοιτάζω τα βουνά, τα δέντρα, το χώμα, τα σύννεφα, κι αναστενάζω. Βλογημένη πλάση του Θεού. Αγαπημένο καταφύγιο...» (Μυστικά Άνθη, σελ. 223).

Αυτό το ευλογημένο καταφύγιο, την γη μας, την ιθαγένειά μας, να ξαναβρούμε. Την ταπεινή ομορφιά του τόπου μας, τα πρόσωπα των εν Χριστώ αδελφών μας, τα αρώματα, τις γεύσεις της Πατρίδας μας, να ζεσταθεί πάλι η καρδιά μας, που είναι ξυλιασμένη από την παγωνιά της «μεθυσμένης» πολιτείας.

Και ας ανοίξουμε το στόμα μας για να πούμε αυτό που έλεγαν οι παλιοί, οι Ρωμιοί, όταν τους εύρισκαν «περιστάσεις και θλίψεις και συμφοραί του βίου». «Την πάσαν ελπίδα μας εις σε ανατίθεμεν, Μήτηρ του Θεού, φύλαξόν μας υπό την σκέπη σου».

Και ας μην ακούμε τον μάταιο αυτό κόσμο. Ο κόσμος σήμερα πλανάται. Ένας από τους τελευταίους Γεροντάδες του Γένους έλεγε ότι άκουσε μία μάνα να λέει στην κόρη της: «Άκουσε, κόρη μου, εγώ σαν μεγαλύτερη θα πεθάνω, και οι μέρες που έρχονται είναι πολύ δύσκολες. Μπορεί να έρθει μία περίοδος όπως τότε στους Εβραίους της Π.Δ. και να χαθούν οι γραφές και τα Ευαγγέλια. Αν λοιπόν, έλθει μία περίοδος τέτοια, της λέει, και δεις ότι δεν υπάρχει το Ευαγγέλιο και έτσι δεν θα ξέρετε τι να κάνετε, τότε να κοιτάς τι κάνει ο κόσμος κι εσύ να κάνεις το αντίθετο. Και αυτό θα είναι το Ευαγγέλιο». Με άλλα λόγια αυτό είναι η Επανάσταση...

30.11.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/